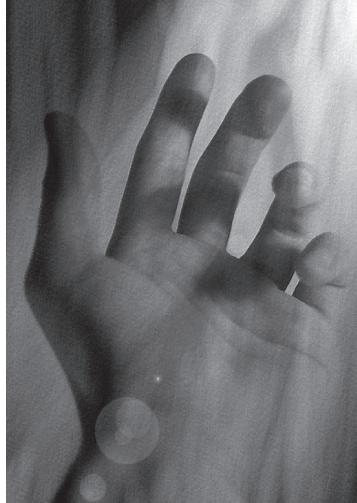

EEN LEIDER NAAR GODS HART

GENE EDWARDS

Een
LEIDER
naar
GODS
hart

g

EEN LEIDER NAAR GODS HART

Copyright © 1980 en 1992: Gene Edwards
First published by Christian Books, U.S.A.
Second edition published by Tyndale House
Publishers, U.S.A.
Original title: A Tale of Three Kings

Voor het eerst gepubliceerd door Christian Books, U.S.A.
Tweede editie: Tyndale House Publishers, U.S.A.
Originele titel: A Tale of Three Kings
Auteur: Gene Edwards
Eerder verschenen onder de titel: Koning naar Gods hart
Copyright © 1989 en 1997 Nederlandse vertaling: Gideon
Vertaling: Inge Verschoor-Leenhouts
Redactie: P. Gerrit Hoekstra
Omslag: David Sörensen
Jaar van uitgave: juni 1998
5e druk: februari 2015

Uitgave: Gideon, Hoornaar, Nederland

ISBN 978-90-6067-780-3
NUR 707

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd
en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie,
microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande
schriftelijke toestemming van de uitgever.
No part of this work may be reproduced in any form by print,
photoprint, microfilm or any other means without written
permission of the publisher.

Opgedragen

...aan de gebroken christenen die uit autoritaire groepen komen en nu troost, genezing en hoop zoeken. Dat zij mogen herstellen en verder gaan met Hem die vrijheid is.

...aan de christenen die door de hartverscheurende ervaring gaan of zijn gegaan van een scheiding in hun gemeenschap. Dat dit verhaal hun licht, duidelijkheid en vertroosting mag brengen. Dat ook zij mogen herstellen en verder gaan met Hem die vrede is...

...opdat zij zo volledig worden genezen dat ze nog gehoor kunnen geven aan de roep van Hem die alles vraagt, omdat Hij alles is.

Voorwoord bij de tweede editie

Toen ik dit boekje schreef, kon ik niet vermoeden dat er zoveel ontredderde christenen in de wereld zijn. Het boekje was bedoeld voor een relatief kleine groep lezers: christenen die schade hadden opgelopen in een autoritaire beweging. Een veel groter aantal lezers heeft het boekje opgepakt: christenen die lijden onder kerkscheuringen en individuele botsingen van “christen met christen”.

Ik ben met stomheid geslagen dat het boekje zo goed ontvangen is, over de hele wereld. Het aantal predikanten, voorgangers en andere christelijke werkers dat dit boekje in grotere aantallen besteld heeft, is fenomenaal. Ze hebben het uitgedeeld aan de mensen die zij onder hun hoede hadden. Het verhaal van Saul, David en Absalom is als toneelstuk opgevoerd en op preekstoelen voorgelezen. Het heeft mij verbaasd. Er is in het christendom blijkbaar heel veel pijn en lijden waar zelden iets aan gedaan wordt. Ik hoop dat dit boekje een nederige dienaar zal zijn voor hen die in nood verkeren.

Voorwoord

Waarom en waartoe dit boekje? Het antwoord is misschien terug te voeren op mijn postbode.

Om een reden die ik niet ken, ontvang ik post van christenen over de hele wereld. Een aantal jaren geleden kreeg ik een groeiend aantal brieven van christenen die vermalen waren door de autoritaire beweging die toen zo populair was bij vele evangelische groepen. Uiteindelijk volgde er een reactie op deze totalitaire aanpak. Er kwam een massale uittocht op gang. De verhalen van deze geestelijke vluchtelingen zijn vaak huiveringwekkend en soms niet te geloven. Ik ben er niet zo zeker van of het de leerstelling zelf is die zo'n slachting aanricht of de buitensporige toepassing van die leerstelling.

Hoe het ook zij, in de meer dan dertig jaar dat ik evangelisch predikant ben, heb ik nooit iets gezien dat zoveel gelovigen zo diep beschadigd heeft. De verwoesting is algemeen en herstel bijna onbestaand.

Dit boekje geeft uiting aan mijn zorg om deze

menigte van verwarde, bedroefde en vaak verbitterde christenen – wier leven nu een puinhoop is en die tastend zoeken naar een woordje van hoop.

Deze nadruk op onderwerping en gezag in evangelische kring is nog zo jong dat er weinig literatuur bestaat die ertegen ingaat of er balans in aanbrengt. En er is helemaal weinig geschreven om deze ontredderde christenen te troosten en raad te geven. Ik vertrouw erop dat dit boekje, op bescheiden wijze, iets aan deze nood zal doen. Er is slechts één klassiek boekje dat ik iedere lezer kan aanraden, ja zelfs smeeek te lezen: *Animal Farm* van Orwell.

Eén ding, geachte lezer, is beslist niet de bedoeling van dit boekje. Het is niet bedoeld als aanvullend buskruit in uw kanon om uw tegenstanders af te schieten, wat ook uw zienswijze mag zijn. Ik zou u willen smeken een punt te zetten achter zo'n ouderwetse en brute manier van doen. Dit boekje is bedoeld voor persoonlijke genezing en voor een persoonlijke retraite.

Gene Edwards

Dag, beste lezer, fijn om bij u te zijn. Het is een voorrecht enige tijd met u door te brengen. Fijn dat we elkaar hier kunnen ontmoeten. Ik stel voor dat we snel de schouwburg binnengaan. Ik zie namelijk dat ze de lichten al gedempt hebben.

Er zijn twee plaatsen voor ons gereserveerd, niet zo ver van het podium. Laten we gaan zitten, vlug.

Naar ik heb begrepen, is het verhaal een drama. Maar ik vertrouw erop dat u het niet droevig zult vinden.

Ik geloof dat we een verhaal in twee delen gaan zien. In Deel Een komen we een oudere koning tegen die Saul heet, en een herdersjongen, David. In Deel Twee komen we nog eens een oudere koning en een jongeman tegen. Maar nu is David de oudere koning en de jonge man is Absalom.

Het verhaal is een portret (misschien zou je het liever een ruwe houtskoolschets willen noemen) van nederigheid en gezag binnen het Koninkrijk van God.

O, de lichten zijn uit; de spelers hebben hun plaatsen ingenomen. Het publiek is stil. Het gordijn gaat open.

Ons verhaal is begonnen.

Proloog

De almachtige, levende God wendde zich tot Gabriël en sprak aldus:

‘Ga, neem deze twee delen van mijn wezen. Twee bestemmingen zijn in afwachting. Aan ieder geef je één deel van Mijzelf.’

Gabriël opende de deur naar het rijk tussen twee werelden en verdween, de twee gloeiende, golvende Levenslichten meedragend. Hij was binnengetreken in de Wandelgang van Ongeboren Bestemmingen.

‘Ik heb hier twee delen van Gods wezen. Het eerste is de bekleding van zijn wezen. Wanneer die om je heen is gewikkeld, ben je bekleed met de adem van God. Zoals iemand die in de zee is, omgeven wordt door water, zo omhult zijn adem je. Met deze *wind die omkleedt*, zul je zijn kracht hebben – kracht om legers te bedwingen, de vijanden van God te beschamen en zijn werk te voltooien op de aarde. Hier is de kracht van God, een gave. Hier is onderdompeling in de Geest.’

Een bestemming trad naar voren: ‘Dit deel van God is voor mij.’

‘Waarlijk,’ antwoordde de engel. ‘Gedenk dit: Al wie zo’n grote mate van kracht ontvangt, die zal zeker door velen gekend worden. Eer je aardse pelgrimsreis afgelopen is, zal je ware aard bekend zijn – ja, zelfs *geopenbaard*, door middel van deze kracht. Dat is de bestemming van allen die met dit deel omkleed worden en het gebruiken, want het raakt slechts de uiterlijke mens. De innerlijke mens wordt er in geen enkel opzicht door beroerd. Uiterlijke kracht zal altijd de innerlijke rijkdommen ontsluiëren, of het ontbreken ervan.’

De eerste bestemde ontving en trad terug.
Gabriël sprak opnieuw.

‘Hier heb ik het tweede van twee elementen van de Levende God. Dit is niet een gave, maar een erfenis. Een gave wordt om de uiterlijke mens heen gedragen; een erfenis wordt diep binnenin geplant – als een zaadje. Maar hoe klein het plantje ook is, het groeit en vult, mettertijd, de gehele innerlijke mens.’

Er trad weer een bestemming naar voren.

‘Ik geloof dat dit element het mijne moet zijn voor mijn aardse pelgrimsreis.’

‘Waarlijk,’ gaf de engel weer ten antwoord.

‘Ik moet je zeggen dat hetgeen jou gegeven is, een heerlijk iets is – het enige element dat God en engelen in het heelal kennen waardoor het menselijk hart veranderd kan worden. Maar zelfs dit element van God kan zijn taak niet vervullen en ook niet groeien, noch je gehele innerlijke wezen vervullen, als de verhouding van de ingrediënten verkeerd is. Het moet overvloedig vermengd worden met pijn, zorg en verbrijzeling.’

De tweede bestemde ontving en trad terug.

Naast Gabriël zat de engel Griffier. Hij maakte plichtsgetrouw een aantekening over de twee bestemmingen in zijn register.

‘En wie zullen deze bestemmingen worden, nadat ze de deur doorgaan naar het zichtbare heelal?’ vroeg Griffier.

Antwoordde Gabriël zacht: ‘Ieder zal koning zijn, op zijn tijd.’

Een leider naar Gods hart

Zij hebben koningen aangesteld,
maar buiten Mij om;
vorsten, zonder dat Ik ervan wist...
Hosea 8:4

Deel 1

Hoofdstuk 1

De jongste zoon van een gezin onderscheidt zich op twee punten: Men beschouwt hem als iemand die verwend is en slecht ingelicht. Gewoonlijk verwacht men weinig van hem. Het is onvermijdelijk dat hij minder eigenschappen van een leider ontplooit dan de andere kinderen in het gezin. Hij leidt nooit, hij volgt alleen maar, want hij heeft niemand die jonger is op wie hij leiderschap kan oefenen.

Zo gaat het vandaag. Zo ging het drieduizend jaar geleden in een dorpje, Betlehem geheten, in een gezin met acht jongens. De eerste zeven zoons van Jesse werkten dicht bij hun vaders boerderij. De jongste werd op lange tochten gestuurd, de bergen in, om de kleine kudde schapen van het gezin te weiden.

Als hij onderweg was, had deze jongste zoon altijd twee dingen bij zich: een slinger en een klein instrument dat op een gitaar leek. Op weelderige bergvlakten waar schapen dagenlang grazen op één afgelegen weide, is er vrije tijd in overvloed voor een schaapherder.

Maar terwijl de tijd verstreek en dagen zich aaneenregen tot weken, werd de jongeman erg eenzaam. Het gevoel van vriendenloosheid, dat in hem ronddoolde, werd uitvergroot.

Hij weende vaak. Ook speelde hij veel op zijn harp. Hij had een goede stem, en daarom zong hij vaak. Als deze activiteiten hem niet konden troosten, verzamelde hij een hoopje stenen en slingerde ze één voor één, met een zweem van woede, naar een verre boom.

Wanneer zo'n hoopje stenen tot de laatste toe was weggeslingerd, liep hij naar de afgebladderde boom, raapte zijn stenen weer bij elkaar en maakte de volgende bladerige vijand tot zijn doel op een weer wat grotere afstand.

Hij ging heel wat van die eenzame gevechten aan.

Deze slingeraar-zanger-herder hield ook van zijn Heer. 's Nachts, als alle schapen lagen te slapen, en hij naar het smeulend vuur zat te staren, tokkelde hij op zijn harp en gaf een solo-concert. Hij zong de aloude geloofsliederen van zijn voorvaderen. Al zingend weende hij, en al wenend brak hij vol overgave uit in lofzang, tot bergen in verafgelegen plaatsen zijn lofzang en tranen oppakten. Ze gaven ze door naar nog hogere bergen, vanwaar ze uiteindelijk omhoog werden geworpen naar de oren van God.

Als hij God niet loofde en als hij niet weende,
verzorgde hij elk lam en ieder schaap.

Als hij niet bezig was met zijn kudde, was de
slinger zijn kameraad. Hij slingerde net zo lang
totdat hij iedere steen precies kon zeggen waar
hij heen moest.

Eens, toen hij uit volle borst aan het zingen was
tot God, engelen, schapen en voorbijdrijvende
wolken, kreeg hij een levende vijand in het
oog: een reusachtige beer! Hij schoot vooruit.
Ze waren plotseling allebei grimmig op weg
naar hetzelfde kleine voorwerp: een lam
dat zich verzadigde aan een maal rijk, groen
gras. Jongen en beer hielden halverwege stil,
draaiden zich snel om en keken elkaar aan.
Zonder erbij na te denken, zocht hij in zijn zak
naar een steen. Terwijl hij dat deed, besepte de
jongen opeens: 'Hé, ik ben niet bang.'

Ondertussen stormde een bruine bliksemflits
met machtige fluwelen poten op hem af,
schuimbekkend van razernij. Gedreven door
de kracht, de jeugd eigen, koppelde hij steen en
leer aan elkaar en toen gierde een gladgespoelde
kiezelsteen door de lucht, de aanvaller
tegemoet.

Even later pakte de man, niet meer zo jong als
het moment daarvoor, het lammetje op en zei:
'Ik ben jouw herder en God is de mijne.'

Zo weefde hij het verhaal van die dag in een lied, tot diep in de nacht. Keer op keer wierp hij dat gezang de hemelen in, totdat hij de wijs en de woorden had geleerd aan iedere engel die oren had. Zij, op hun beurt, namen dit wondermooie lied onder hun hoede en gaven het door als een helende balsem aan mensen met een gebroken hart in ieder tijdperk dat nog komen zou.

Hoofdstuk 2

Een gestalte in de verte kwam op hem toeren, werd groter en groter; het was zijn broer.

‘Ren!’ riep de broer. ‘Ren zo hard als je kunt. Ik zal wel op de kudde passen.’

‘Waarom?’

‘Een oude man, een wijze. Hij wil alle acht zonen van Jesse ontmoeten en hij heeft ze allemaal gezien, op jou na.’

‘Maar waarom?’

‘Rennen!’

David rende. Hij hield even stil om op adem te komen, niet lang. Toen liep hij zijn vaders huis binnen. Het zweet stroomde over zijn bruinverbrande wangen; zijn gezicht was net zo rood als zijn rode krulhaar. Met zijn ogen nam hij alles in zich op.

Slank en sterk stond hij daar, de jongste zoon van Jesse. De ogen van de merkwaardige oude heer zagen dat beter dan iemand anders in